

Podzimní

Ranní rosa jak granáty
pokryla zem,
a každá kapička
se chvěla před
slunečním paprskem.

Je podzim.
Listy na stromech žloutnou,
padají k zemi
jako mrtvý pták.

Jak příjemný je slunka svit,
a člověk touží
ještě chvíli
v jeho teple žít.

Dívám se do kraje
naplněna úžasem,
a tíše šeptám:
Díky!

Díky ti, Bože můj
za tolik krásy,
tolik barev,
tolik plodů,
tolik chutí,
tolik vůní a hřejivých paprsků,
co dáváš lidem všem!

Jen krátkou chvíli ještě
sluníčko bude hřát.
Na podzim dříve
chodí spát.
Pak na krajinu padne chlad.

Až přijde podzim
do tvého života,
čím bude naplněn?
Žij proto s Bohem,
a choď s ním
každý den!
Ať paprsky Boží lásky
vybarví tvou tvář,
ať nese odlesk jeho slávy,
ať nese jeho zář!

Ať život tvůj je vybarvený,
voňavý, a obtěžkaný ovocem,
v tvůj podzimní den!

Ať laskavá je tvoje tvář,
a každou vrásku,
ať prozáří radost,
Božího pokoje zář!

Ať dobrota a tichost
plní srdce tvé,
po mnohých bojích velmi znavené,
však věrné Pánu, oddané.

Je podzim.
Cítíš ten chlad?
Barevné, krásné listí stromů,
odfoukal severák.

Je konec s jejich krásou,
s jejich životem.
Na holých větvích stromů,
zůstaly plody jen.

Dívám se na tu nádheru
přes slunka svit,
a moje srdce touží,
více plodů mít.

Až do zahrady mojí
v čas sklizně přijde Pán,
ne listím,
ale ovocem ho uvítám!

Uslyším jeho lásky plný hlas:
„To dobře služebníku můj,
pojď domů.
Na zemi naplnil jsi úkol svůj,
už nadešel tvůj čas.